

ОФОРМЛЕННЯ СПИСКУ ЛІТЕРАТУРИ ЛАТИНИЦЕЮ (ГАРВАРДСЬКИЙ СТАНДАРТ)

Останнім часом зростає необхідність в описі джерел інформації за міжнародними стандартами. Це потрібно для оформлення списків публікацій, які використовуються при написанні академічних робіт, наукових статей і т. п.

У науковому світі існує понад 6 тисяч різних стилів цитування джерел у наукових роботах залежно від галузі, місця, в якому публікується робота, тощо. Ці правила розроблялися фаховими науковими об'єднаннями, університетами чи їх підрозділами.

Бібліографічний опис у списку використаної літератури здійснюється відповідно до стандартизованих вимог оформлення тією чи іншою мовою.

У світовій практиці найбільш використовуваними є Гарвардський стиль, АРА, MLA та інші. Гарвардський стиль посилання (Harvard Referencing Style) застосовується у сфері гуманітарних та суспільних наук.

Упорядкування списку використаних джерел.

Кожне джерело, процитоване в роботі, має з'явитися у списку використаних джерел. Так само кожен запис у списку використаних джерел має бути згаданим у тексті роботи. Список використаних джерел розміщується в кінці роботи на окремій сторінці. Він надає інформацію, необхідну для того, щоб знайти й отримати будь-яке джерело, процитоване в тексті документа.

Для статей, що містять посилання на джерела, опубліковані виключно латиницею (англійські, німецькі, французькі тощо), достатньо одного списку літератури (**References**).

Для статей, що містять посилання на джерела **не латиницею** (кириличні, арабські, китайські тощо), або комбінують посилання латиницею й іншими шрифтами (наприклад, частина посилань англійською, а частина – українською), **необхідно подавати два варіанти списку літератури:**

1.Список літератури мовою оригіналу (всі джерела подаються тією мовою, якою їх опубліковано, тут можуть бути джерела і кирилицею, і латиницею та ін.);

2.References (той самий список літератури, але латиницею).

Загальні правила.

Спочатку вказується прізвище автора, через кому – його ініціали без пробілів між ними. Вказуються всі автори (редактори, якщо автор відсутній),

у жодному разі не слід скорочувати цей список. Прізвище автора, ініціали наводяться відповідно до правил транслітерації.

(Таблицю транслітерації українського алфавіту латиницею затверджено Постановою Кабінету Міністрів України № 55 від 27.01.2010 р. (<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/55-2010-п>) Див. додаток 1). Таку транслітерацію можна зробити автоматично на вебресурсах: <http://translit.kh.ua/#lat/passport> (у випадному списку має бути обрано Стандарт Паспортний КМУ 2010) або <http://ukrlit.org/transliteratsiia> .

Для російськомовного тексту – на сайті <http://translit.ru/> .

Прізвища іноземних авторів подають в оригіналі, не застосовуючи транслітерацію. Якщо авторів кілька, то перед прізвищем останнього з них замість коми ставиться *and*.

Після прізвища та ініціалів автора/авторів вказується рік публікації.

Далі наводять у транслітерації назву статті або назву розділу, якщо це посилання на розділ колективної монографії. Кожна транслітерована назва бібліографічного посилання має бути набрана курсивом і розширена англomовним перекладом (назва статті, книги, журналу, конференції). При цьому переклад береться у квадратні дужки і розміщується одразу після транслітерованої назви. Для перекладних видань у дужках наводять оригінальну англійську назву, для англomовних – оригінальну назву (всі повнозначні слова пишуться з великої літери).

Потім курсивом вказується транслітерована назва журналу, газети чи монографії. Якщо україно- чи російськомовний журнал має офіційно зареєстровану назву англійською мовою (зазвичай така інформація міститься на сайті видання), то в *References* слід наводити саме її, а не робити переклад самостійно.

Далі вказуються номер журналу і сторінки статті або видавництво, місто видання (загальна кількість сторінок книги не вказується). Назви видавництв і організацій подають відповідно до правил транслітерації за стандартом ТКПН (<http://translit.kh.ua/?iso9#lat/tkpn>). Якщо видавництво (підприємство, установа, організація тощо) має офіційну англomовну назву, то можна наводити її.

Посилання на електронні ресурси описуються за тими ж правилами, що й друковані, але додатково вказують URL-адресу.

Назву міста подають англійською мовою, при цьому зазначають її повністю (наприклад, «Kyiv», а не «K.»).

Назви конференцій перекладають англійською. Для міжнародних конференцій, які мають другу англійську назву, наводять саме її.

Усі вихідні відомості (зазначення сторінок, тому, випуску, номера) мають наводитися англійською мовою, а не транслітеруватися. Так, замість «s.» слід використовувати «p.» або «pp.» (наприклад, p. 123 або pp. 1-12), а замість «т.» (том), «вип.» (випуск) і «№» (номер) – «vol.», «issue» і «no.» відповідно.

Римські цифри (наприклад, у назвах конференцій) необхідно замінити словами або арабськими цифрами (Second або 2nd замість II).

В описі підручників і навчальних посібників не треба зазначати вид видання, ця інформація в References зайва.

При описі електронних джерел обов'язково слід зазначати дату доступу до інформації.

Якщо публікація має doi, його обов'язково слід зазначати наприкінці опису джерела. DOI (Digital Object Identifier) – запроваджений порівняно недавно унікальний ідентифікатор, який використовують практично всі провідні закордонні журнали для ідентифікації своїх статей і який дозволяє найточніше ідентифікувати електронні публікації.

Усі джерела, подані в References, розміщуються за латинським алфавітом.

Наприклад:

1. Cole M. Cultural Psychology...

2. Vygotskyi L.S. Psikhologiiia iskusstva...,

на відміну від українського чи російського варіантів:

1. Виготський Л. С. Психологія мистецтва...

2. Коул М. Психологія культури...